

προσφιλέστατον διὰ τὴν κυρά Καλὴν, ἦτο τραπέζιον στρογγύλον, ἐπάνω τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ Ἁγία Γραφή χρυσοδεμένη.

«Εὐλογημένον Βιβλίον!»—ἐξεφώνησεν, ὅταν κατὰ πρῶτον εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο καὶ τὴν εἶδεν ἐπὶ τῆς τραπέζης· «πόσῃν παρηγορίαν δίδεις εἰς τοὺς τεθλιμμένους καὶ δυστυχεῖς! καὶ πόσῃν ἐλπίδα χορηγεῖς εἰς τοὺς ἀπληπισμένους! Ἐγὼ σὲ εὖρον πάντοτε τὸν κάλλιστον φίλον καὶ τὸν ἀσφαλέστατον ὁδηγόν!»

Αἱ ἡμέραι καὶ οἱ μῆνες παρήρχοντο ταχέως ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς εὐτυχοῦς ἐκεῖνης οἰκογενείας, ὅτε πρῶταν τινὰ ἡ κυρά Καλὴ δὲν ἐφάνη κατὰ τὸ σύνθηρος εἰς τὸ ἐστιατόριον, ὅπου ἐγίνετο ἡ οἰκογενειακὴ προσευχή.

«Ποῦ εἶναι ἡ Καλὴ; ἠρώτησεν ὁ στρατηγὸς τὴν κυρίαν του. «Δὲν ἐφάνη σήμερον εἰς τὴν προσευχήν.»

«Δὲν πρέπει νὰ ἐξυπνήσῃ ἀκόμη»,—ἀπεκρίθη ἡ κυρία Λατουρέτ. «Εἶπα δὲ εἰς τὰ παιδιά νὰ μὴν τὴν ἐξυπνίσουν. Πρέπει νὰ ἀναπαύηται περισσότερο, διότι εἶναι γραῖα καὶ αἱ ἡμέραι τῆς εἶναι μετρημέναι πλέον καὶ τὸ ἔργον τῆς τελειωμένον.»

«Εἶθε καὶ τὸ ἰδικόν μας ἔργον νὰ ἦναι τόσον καλῶς τετελεσμένον ὅσον αὐτῆς»,—εἶπεν ὁ στρατηγὸς μετὰ σοβαρότητος.

Ἄλλ' ἐπειδὴ μετὰ τινὰς ὥρας ἡ ἀγαπητὴ μορφή τῆς δὲν ἐφάνη, τὰ παιδιά ἤρχισαν ν' ἀνησυχοῦν καὶ παρεκάλουν τὴν μητέρα των νὰ τὰ ἀφήσῃ νὰ ὑπάγουν νὰ ἴδουν τί ἀπέγεινεν ἡ ἀγαπητὴ των Καλὴ.

«Θὰ ἔλθω μαζί σας»,—εἶπεν ἡ μήτηρ» διότι καὶ εἰς ἐμὲ φαίνεται παράξενον τώρα μεσημέρι καὶ ἀκόμη νὰ μὴ φανῇ!»

Οὕτω προπορευομένης τῆς μητρὸς ὅλοι εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μαύρης.

Αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου ἔρριπτον ἐπὶ τοῦ πατώματος εὐχάριστον φῶς, ἀλλ' ἦσαν ἀμυδραὶ παραβαλόμεναι μὲ τὸ φῶς, τὸ ὁποῖον ἤστραπτεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς κυρᾶ Καλῆς—ἦτο τὸ φῶς τοῦ νοητοῦ ἡλίου, ὅστις ἤδη ἐφώτιζε τὴν ἀθάνατον ψυχὴν τῆς εἰς τὸν οὐρανόν.

Τὰ παιδιά τὴν ἐπλησίασαν καὶ κατὰ τὸ σύνθηρος τὴν καλημέρισαν· ἀλλ' ἡ Καλὴ δὲν ἀπεκρίνετο πλέον εἰς ἀνθρωπίνας φωνάς, οὐδὲ εἰς ἀνθρωπίνας ἐρωτήσεις· ἤδη ἐκοιμάτο τὸν γλυκὺν ὕπνον τοῦ θανάτου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον μόνῃ ἡ σάλπιγξ τοῦ ἀγγέλου κατὰ τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῆς κρίσεως θὰ ἐξεγείρῃ αὐτήν.

«Εὐτυχὴς μαύρη—πιστὴ δούλη τοῦ Κυρίου»,—εἶπεν ὁ στρατηγὸς εἰσελθὼν καὶ εὐρὼν τὰ παιδιά κλαίοντα καὶ ὀδυρόμενα διὰ τὴν στέρησιν τῆς

ἀγαπητῆς των Καλῆς—«δὲν ἔχεις πλέον χρεῖαν ἐπιγείου τινὸς ἀγαθοῦ, διότι εἰσῆλθες εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου.

«Σεῖς δὲ ἀγαπητά μου τέκνα, ἐὰν θέλητε νὰ ἐπανίδητε τὸ πρόσωπον τῆς γυναικὸς ταύτης, εἰς τὴν ὁποίαν χρεωστεῖτε τὸ πᾶν, ἐνθυμεῖσθε τὰς νοουθεσίας τῆς καὶ μιμεῖσθε τὸ παράδειγμά τῆς.»

Σημ. Σ. Ἐφ. Παίδων. Τὸ ὥραϊον καὶ διδακτικὸν ἱστορῆμα τῆς κυρᾶ Καλῆς, τὸ ὁποῖον ὡς πολλὰχόθεν ἠκούσαμεν ἀνεγινώσκετο μὲ τόσῃν εὐχαρίστῃ καὶ ὠφέλειαν. παρὰ πάντων θὰ ἐκδοθῇ εἰς ἰδιαιτέρον φυλλάδιον ὅπως χρησιμεύσῃ καὶ εἰς ἄλλους μὴ ἀναγνώσαντες αὐτὸ εἰς τὴν «Ἐφημερίδα τῶν Παίδων».

ΓΟΥΛΛΙΕΛΜΟΣ

(Ὁ κατακτητής.)

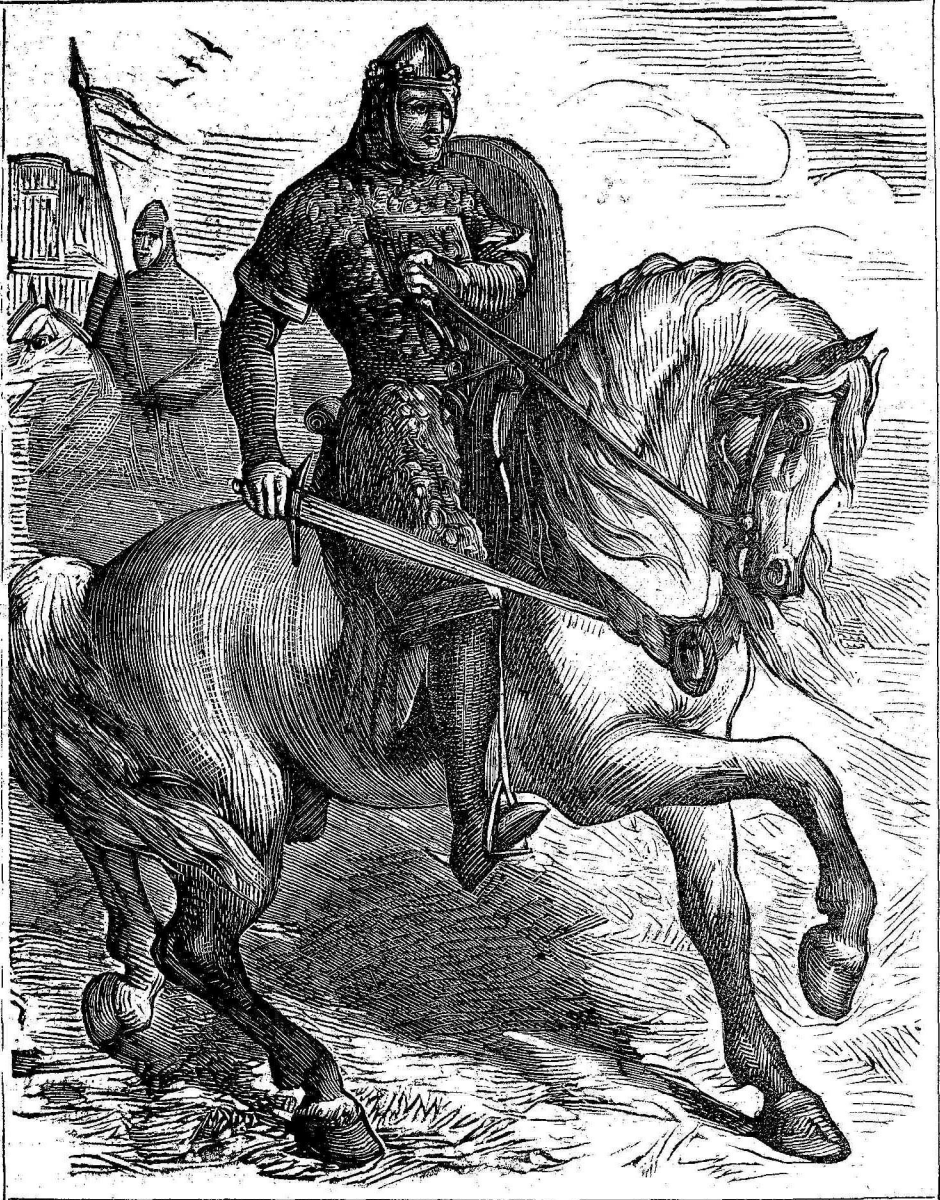
Ὁ Γουλλιέλμος ὁ κατακτητὴς, ἐγεννήθη εἰς Φαλαίσην τῆς Νορμανδίας τὸ 1027 καὶ ἐβασίλευσεν ἐφ' ὅλης τῆς Ἀγγλίας ἀπὸ τοῦ 1066 μέχρι τοῦ 1087· ἦτο δὲ ἀνὴρ πολεμιστὴς καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸν βίον, ἐνεργητικὸς, φιλόδοξος καὶ ἐραστὴς τῶν ἀνθρωπίνων τιμῶν. Τὸν θρόνον τῆς Ἀγγλίας κατέκτησε διὰ πολλῶν καὶ ἐπανειλημμένων αἱματηρῶν μαχῶν.

Ἐστέφθη ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Οὐεστμίνστερ, τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων, τὸ 1066. Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἐτίθετο τὸ διάδημα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, ὁ δὲ ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Ὑόρκ ἠρώτησε τοὺς παρόντας εὐγενεῖς ἄγγλους, ἂν ἐδέχοντο αὐτὸν διὰ βασιλεᾶ των καὶ ἅπαντες ἐξέφρασαν τὴν συγκατάθεσίν των μὲ ζητωκραυγὰς, οἱ στρατιῶται, οἵτινες ἦσαν παρατεταγμένοι ἐξῶθεν, ἀκούσαντες τὰς ἔσῳθεν κραυγὰς καὶ νομίσαντες, ὅτι ἦτο συνωμοσία, χωρὶς νὰ ἐρωτήσωσιν, ἐπέπεσαν κατὰ τοῦ λαοῦ καὶ ἔθεσαν πῦρ εἰς τὰς παρακειμένας οἰκίας. Οἱ ἱερεῖς μαθόντες τὰ γινόμενα ἔξῳθεν ἔσπευσαν νὰ τελειώσωσι τὴν ἀκολουθίαν, ὁ δὲ βασιλεὺς τεταραγμένος καὶ ἐντρομος ἀνεχώρησεν ἐκ τοῦ ναοῦ.

Ὁ Γουλλιέλμος ἦτο εἰς ἀδιάκοπον πάλην μὲ τοὺς Σάξωνας εὐγενεῖς· μὴ δυνάμενος δὲ νὰ ἐκδικηθῇ αὐτοὺς ἐξέχεε τὴν ὀργὴν του ἐπάνω εἰς τὸν δυστυχῆ λαόν· ὑπολογίζεται, ὅτι πλέον τῶν 100 χιλιάδων ψυχῶν ἐφονεύθησαν καὶ ἀπεδιώχθησαν ἀπὸ τὰς ἐστίας των, πολλαὶ δὲ πόλεις ὠραίαι καὶ χωρία καὶ ἐξοχαὶ μετεβλήθησαν εἰς σωροὺς ἐρειπίων καὶ ἡρημώθησαν.

Ἄλλὰ τὸ στέμμα δὲν ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ καὶ εἰ-
ρήνην καὶ εὐτυχίαν, αὐτὸς δὲ ἀπέρασε τὴν ζωὴν
τοῦ ὑποπτευόμενος καὶ φοβούμενος τοὺς πάντας.
Πολεμῶν δὲ ποτε μὲ τοὺς Γάλλους ἦλθεν εἰς τὴν
πόλιν τῆς Νάντης καὶ διέταξε νὰ τὴν καύσωσιν.

Ἐνῶ δὲ διεύθυνεν αὐτοπροσώπως τὸ ἔργον τῆς
καταστροφῆς, ὁ ἵππος τοῦ ἐπάτησεν εἰς σωρὸν
θερμῆς στάκτης καὶ ἐτινάχθη τόσον βιαίως,
ὥστε τὸ ἐρίππιον ἐπλήγωσεν αὐτὸν θανατηφό-
ρως καὶ μετ' ὀλίγον ἀπέθανε μὲ μεγίστην ψυ-

ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΣ Ο ΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ.

χικὴν ἀγωνίαν. Ἔνεκα τῶν τύψεων τῆς συνειδή-
σεως, τὰς ὁποίας ἡ ἐνθύμησις τῶν κακουργη-
μάτων τοῦ τῷ ἐπροξένει.

Ἐτάφη δὲ εἰς τὴν πόλιν τῆς Γαλλίας Ῥουέν,

καὶ ἐνῶ τὸ σῶμά του κατεβιδάζετο εἰς τὸν τά-
φον, ἄνθρωπός τις ἐκ τοῦ πλήθους ἔκραξεν, «ὁ
ἄνθρωπος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐψάλατε τόσα ἐγκώμια,
εἶναι ληστής. Ἡ γῆ, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἴστασθε,

εἶναι ἰδική μου, διὰ τῆς βίας δὲ τὴν ἀφῆρσεν ἀπὸ τὸν πατέρα μου· ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ σὰς ἐμποδίζω ἀπὸ τοῦ νὰ τὸν θάψετε εἰς αὐτήν!» Ἐξετάσεως γενομένης εὗρέθη, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶχε δίκαιον καὶ ἐδόθησαν εἰς αὐτὸν 60 σελίνια,

διὰ νὰ ἀφήσῃ τὸ σῶμα νὰ ἐνταφιασθῇ!

«Οὕτως ἀπολοῦνται οἱ ἄσεβεις,» λέγει ἡ Γραφή, ἡ δὲ ἱστορία τοῦ κόσμου ἐπιβεβαιοῖ τὴν διακήρυξίν της.

Ὁ ΠΑΥΛΟΣ ἐνώπιον τοῦ Φῆστο.

Ο ΠΑΥΛΟΣ

Ἐνώπιον τοῦ Φῆστου κάμνων ἔκκλησιν εἰς τὸν Καίσαρα.

Ὅταν ὁ Παῦλος, ὁ ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν, ἐφέρθη ἐνώπιον τοῦ Ῥωμαίου κυβερνήτου Φῆστου

διὰ νὰ ἀπολογηθῇ εἰς τὰς κατ' αὐτοῦ γενομένας ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων κατηγορίας, διεμαρτυρήθη ἐναντίον τῆς προτάσεως, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ὁ Φῆστος τοῦ νὰ τὸν στείλῃ ὀπίσω εἰς Ἱερουσαλὴμ, διὰ νὰ δικασθῇ ἐκεῖ, καὶ ἐπεκαλέσθη